

I

In de kleedkamer voor vrouwelijk personeel gooi ik mijn vuile operatiejas in de mand voor milieuvervuilende spullen en trek ook de rest van mijn kleren en mijn ziekenhuisklompjes uit. Ik vraag me af of ze mijn naam – kol. Scarpetta – die ze met zwarte letters op mijn kluis hebben gestencild, meteen nadat ik morgenochtend terug ben gegaan naar New England zullen verwijderen. De gedachte daaraan, die nog niet eerder bij me opgekomen is, zit me niet lekker, want ik zou eigenlijk ook best willen blijven.

Het leven op de luchtmachtbasis Dover heeft ook voordelen, ondanks de zes maanden durende zware opleiding en de deprimierende dagelijkse confrontatie met de dood in opdracht van de Amerikaanse regering. Mijn verblijf hier was verrassend ongecompliceerd, zelfs wel prettig. Ik zal het missen dat ik in mijn eenvoudige kamer al voor dag en dauw opstond, vlug een cargo-broek met een poloshirt en laarzen aantrok en in het kille donker het parkeerterrein overstak om in het gebouw van de golfclub een kop koffie te drinken en iets te eten voordat ik naar het mortuarium reed, waar ik niet de baas ben. Bij de AFME heb ik niet de leiding. Daar sta ik zelfs lager op de ladder dan een heleboel anderen en mag ik geen belangrijke beslissingen nemen, zelfs al zou me dat worden gevraagd. In tegenstelling tot Massachusetts, waar iedereen naar me luistert.

Het is maandag 8 februari. De wandklok boven het glanzende witte aanrecht geeft 16.33 uur aan, in roodverlichte cijfers, als een waarschuwing. Over krap anderhalf uur moet ik bij CNN zijn en uitleggen wat een forensisch radiologisch patholoog, een RadPath, is en waarom ik er een ben geworden, en wat Dover, het ministerie van Defensie en het Witte Huis daarmee te maken hebben. Ik ben niet langer een gewone lijkschouwer, zal ik denk ik zeggen, maar ook geen opgetrommelde reservist. Sinds 9/11, sinds de Verenigde Staten Irak zijn binnengevallen en daarna troe-

pen naar Afghanistan hebben gestuurd – ik prent in mijn geheugen wat ik allemaal zal zeggen – is de grens tussen de militaire en de civiele wereld voorgoed vervaagd. Ik kan een voorbeeld noemen: in november zijn er binnen achtenveertig uur vanuit het Midden-Oosten dertien gesneuvelde soldaten hiernaartoe gebracht en evenveel slachtoffers uit Fort Hood, Texas. Grote aantallen slachtoffers komen niet meer alleen van een slagveld – ik zou het begrip ‘slagveld’ trouwens niet eens meer duidelijk kunnen omschrijven. Misschien is elke plek tegenwoordig een slagveld, zal ik op tv zeggen. Huizen, scholen, kerken, vliegtuigen, de plaatsen waar we werken, winkelen, vakantie vieren...

Ik sorteer mijn toiletpullen zoals ik de opmerkingen sorteer die ik moet maken over 3D-radiologie en het gebruik van geautomatiseerde tomografie ofwel CT-scans in het mortuarium, en ik maan mezelf te benadrukken dat, hoewel mijn nieuwe hoofdkwartier in Cambridge, Massachusetts, in de vs de eerste civiele voorziening is waar we virtuele autopsies doen, Baltimore de volgende zal zijn, waarna de trend zich zal voortzetten. Het traditionele postmortale onderzoek, waarbij je afhankelijk van wat je zoekt of vindt het lichaam ontleedt, daarna foto's maakt en hoopt dat je niets over het hoofd ziet en niet iets ziet wat er niet is, kan met behulp van technologie in hoge mate worden verbeterd en uitgebreid, en dat moet ook gebeuren.

Ik vind het jammer dat ik vanavond niet aan *World News* meewerk, want nu ik erover nadenk, zou ik dit gesprek liever met Diane Sawyer voeren. Dat ik regelmatig te gast ben bij CNN heeft tot nadeel dat bekend vaak onbemind maakt, dat had ik eerder moeten beseffen. Het gesprek zou persoonlijk kunnen worden en die mogelijkheid had ik moeten bespreken met generaal Briggs. Ik had hem moeten vertellen wat me vanmorgen is overkomen, toen de woedende moeder van een dode soldaat me telefonisch de huid vol schold, me beschuldigde van misdaden uit haat en dreigde dat ze met haar klachten naar de pers zou gaan.

Ik sluit de deur van mijn kluis en de klap van het metaal klinkt als een gewerschot. Met mijn plastic mandje met shampoo en conditioner met olijfolie, scrubcrème op basis van zeealgen, scheermes, busje scheergel voor een gevoelige huid, douchezeep, washandje, mondwater, tandenborstel, nagelborsteltje en geuri-

ge Neutrogena-olie voor na het douchen loop ik over de bruine tegelvloer, die onder mijn blote voeten koud en glad aanvoelt. In de open douchecel zet ik mijn spullen netjes op de betegelde richel en ga onder de zo heet mogelijke harde waterstraal staan. Ik draai rond om helemaal nat te worden, kijk omhoog en daarna omlaag naar mijn bleke voeten. Ik laat het water over mijn hoofd en nek stromen in de hoop dat mijn stijve spieren zich zullen ontspannen, en in gedachten bekijk ik de inhoud van de klerenkast in mijn kamer op zoek naar iets om aan te trekken.

Generaal Briggs – John, zoals ik hem noem wanneer we alleen zijn – wil dat ik het veldtenu van de luchtmacht draag, of nog beter, het blauwe uniform. Daar ben ik het niet mee eens. Ik kan veel beter in burger gaan, de kleren dragen die ik op televisie altijd aanheb. Een eenvoudig donker pakje met een ivoorwitte blouse met een kraagje en het dure, maar eenvoudige Breguet-horloge met leren bandje dat ik van mijn nichtje Lucy heb gekregen. Niet het Blancpain-horloge met de enorme zwarte cijferplaat en keramische kast, dat zij me ook heeft gegeven – ze is gefascineerd door uurwerken, door alles wat technisch ingewikkeld en duur is. Geen broek, maar een rok en hoge hakken, zodat ik toegankelijk en niet bedreigend overkom – een trucje dat ik lang geleden in de rechtbank heb geleerd. Om de een of andere reden willen juryleden mijn benen zien wanneer ik beeldend en tot in de anatomische details de fatale wonden en afschuwelijke laatste minuten van het leven van een slachtoffer beschrijf. Briggs zal mijn kledingkeuze afkeuren, maar ik heb hem gisteravond, toen we tijdens de Super Bowl een borrel dronken, nog uitgelegd dat een man een vrouw nooit mag voorschrijven wat ze moet aantrekken, behalve als hij Ralph Lauren is.

Ik zie de stoom in de douchecel bewegen alsof het tocht en ik geloof dat ik iemand hoor binnenkomen. Ik word boos. Het kan iedereen zijn, elke militair of arts of wie dan ook die dit zeer geheime gebouw binnen mag en naar de wc moet of zich moet ontsmetten of verkleden. Ik denk aan de collega's met wie ik zojuist in de grote autopsiezaal heb gestaan en ik vermoed dat het weer kapitein Avallone is. Ze liet zich tijdens de CT-scan het grootste deel van de morgen niet wegsturen, alsof ik nog steeds niet weet hoe het moet, en ook de rest van de dag bleef ze als grondnevel

om mijn bureau hangen. Waarschijnlijk is zij degene die net is binnengekomen – nee, ik weet het zeker, zij moet het zijn, denk ik geërgerd. Ga weg!

‘Dokter Scarpetta?’ roept haar bekende stem. Een vlakke, koude stem die me overal lijkt te volgen. ‘Telefoon voor u.’

‘Ik sta hier nog maar net!’ roep ik boven het geruis van het water uit terug. Het is mijn manier om haar duidelijk te maken dat ze me met rust moet laten. Mag ik alsjeblieft een beetje privacy? Ik wil kapitein Avallone of wie dan ook even niet zien en dat ik in mijn blootje sta, heeft daar niets mee te maken.

‘Sorry, mevrouw, maar Pete Marino wil u spreken.’ Haar emotioneloze stem klinkt van dichterbij.

‘Laat hem maar terugbellen!’ roep ik.

‘Hij zegt dat het belangrijk is.’

‘Zou je hem willen vragen waar het om gaat?’

‘Hij zei alleen dat het belangrijk is, mevrouw.’

Ik zeg dat ik hem zo gauw mogelijk terug zal bellen en ik klink waarschijnlijk kortaf, maar ondanks mijn beste bedoelingen kan ik niet altijd even aardig zijn. Pete Marino is een rechercheur met wie ik al mijn halve leven samenwerk. Ik hoop niet dat er thuis iets vreselijks is gebeurd. Nee, als het een noodgeval zou zijn, iets met mijn man Benton of met Lucy, of een groot probleem op het Cambridge Forensic Center, waar ik de leiding heb, zou hij me dat hoe dan ook rechtstreeks laten weten. Dan zou hij niet alleen maar iemand vragen me aan de telefoon te roepen omdat hij me iets belangrijks wilde vertellen. Dit is gewoon weer een voorbeeld van zijn impulsieve gedrag. Zodra hij op een gedachte komt, vindt hij dat hij die onmiddellijk met me moet delen.

Ik doe mijn mond wijd open om de smaak van ontbindend verkoold mensenvlees, die in mijn keel is blijven kleven, weg te spoelen. De stank van wat ik vandaag heb gedaan rijst op wolken stoom omhoog en dringt tot diep in mijn neusholte door, en ik word omringd door moleculen van rottende organismen. Ik borstel mijn nagels met antibacteriële zeep uit een spuitfles, hetzelfde middel waarmee ik de afwas doe of op een plaats delict mijn laarzen ontsmet, en ik borstel mijn tanden, tandvlees en tong met Listerine. Ik was mijn neusgaten zo ver ik erbij kan, schrob elke centimeter van mijn lichaam en daarna was ik mijn haar, niet één

maar twee keer. En dan is de stank nog niet verdwenen. Ik word maar niet schoon.

De naam van de dode soldaat die ik vandaag op de tafel heb gehad is Peter Gabriel, zoals de legendarische rockster. Maar deze Peter Gabriel was soldaat eerste klas bij de landmacht. Hij was nog geen maand in de provincie Badghis in Afghanistan toen een bermbom, in elkaar geflanst van een stuk plastic rioolbuis volgestopt met PE4 en afgedicht met een koperen plaatje, door het pantser van zijn Humvee heen drong en een explosie van heet, smeltend ijzer teweegbracht. Soldaat eerste klas Gabriel heeft het grootste deel opgeëist van mijn laatste dag hier in deze enorme hightechfaciliteit waar pathologen en wetenschappers van de krijgsmacht zich regelmatig buigen over gevallen die het publiek niet in de eerste plaats met óns zou associëren, zoals de moord op JFK, de recente DNA-identificatie van de familie Romanov en die van de bemanningsleden van de *H.L. Hunley*, de onderzeeboot die in de Amerikaanse Burgeroorlog is gezonken. We zijn een eerbiedwaardige, maar vrij onbekende organisatie, geworteld in het in 1862 opgerichte geneeskundig museum van de krijgsmacht, waar chirurgen bijvoorbeeld sectie hebben verricht op de dodelijk gewonde Abraham Lincoln. Eigenlijk moet ik dat ook allemaal vermelden op CNN. Ik moet de nadruk leggen op positieve aspecten. Vergeten wat mevrouw Gabriel allemaal tegen me heeft gezegd. Ik ben geen monster en geen racist. Je mag het die arme vrouw niet kwalijk nemen dat ze zo dom is, houd ik mezelf voor. Ze heeft onlangs haar enige kind verloren. De familie Gabriel is zwart. Hoe zou jij je verdomme dan voelen? Natuurlijk ben je geen racist.

Ik voel weer dat er iemand in de buurt is. Er staat iemand in de kleedkamer, waar het inmiddels wel een stoomcabine lijkt. Mijn hart bonst van de hitte.

‘Dokter Scarpetta?’ Kapitein Avallone klinkt minder aarzelend, alsof ze nieuws voor me heeft.

Ik draai de kraan dicht, stap uit de douche en wikkel een handdoek om me heen. Kapitein Avallone staat als een schim in de mist bij de wastafels en de bewegingsgevoelige handdrogers. Ik kan nog net haar donkere haar, kaki cargobroek en zwarte poloshirt met het geborduurde goud met blauwe AFME-embleem erop onderscheiden.

‘Pete Marino...’ begint ze.

‘Ik zal hem zo bellen.’ Ik pak nog een handdoek van de plank.

‘Hij is hier, mevrouw.’

‘Hier? Wat bedoel je?’ Ik verwacht bijna dat hij hier in de kleedkamer als een prehistorisch schepsel de nevelsluiers van zich zal afwerpen en voor me verschijnen.

‘Hij wacht achter bij de laad- en losruimtes op u, mevrouw,’ antwoordt ze. ‘Hij zal u naar Eagle’s Rest brengen om uw bagage op te halen.’ Ze zegt het alsof de FBI me wil meenemen, alsof ik gearresteerd of ontslagen ben. ‘Ik heb opdracht gekregen u naar hem toe te brengen en u op alle mogelijke manieren te helpen.’

Haar voornaam is Sophia. Ze is bij de landmacht, ze heeft onlangs haar coschap radiologie afgerond en ik erger me mateloos aan haar altijd even militair-correcte en overdreven beleefde aanwezigheid. Maar dit is niet het geschikte moment om dat te laten merken. Met mijn mandje toiletartikelen loop ik over de tegelvloer en ze loopt achter me aan.

‘Ik zou pas morgen vertrekken en ik was niet van plan met Marino ergens naartoe te gaan,’ zeg ik.

‘Ik zal uw auto wel terugbrengen, mevrouw. Die zult u niet nodig hebben en...’

‘Heb je hem inmiddels gevraagd waar het in vredesnaam over gaat?’ Ik pak mijn haarborstel en deodorant uit mijn kast.

‘Dat heb ik geprobeerd, mevrouw,’ antwoordt ze. ‘Maar hij was niet behulpzaam.’

Een C-5 Galaxy vliegt brullend laag over op weg naar landingsbaan 19. Zoals gewoonlijk komt de wind uit het zuiden.

Een van de vele aeronautische principes die ik van Lucy – ze is onder andere helikopterpiloot – heb geleerd, is dat de nummers van landingsbanen overeenkomen met de kompasrichtingen. Negentien, bijvoorbeeld, komt overeen met honderdnegentig graden, wat betekent dat het tegenovergestelde nul-een is, vanwege het bernoulli-effect en de bewegingsleer van Newton. Het draait om de snelheid waarmee lucht over een vleugel moet stromen en de noodzaak om tegen de wind in op te stijgen en te landen. In dit deel van Delaware komt de wind van zee, van ho-

ge naar lage druk, van zuid naar noord. Dag in dag uit brengen transportvliegtuigen de doden binnen en later weer weg via een asfaltbaan die, alsof het de Styx is, achter het mortuarium langs loopt.

De loodgrijze Galaxy heeft de lengte van een voetbalveld en is zo groot en zwaar dat hij in de lichtblauwe lucht met donzige verderwolken nauwelijks vooruit lijkt te gaan. Ik weet zonder te kijken al wat voor vliegtuig het is; ik herken de hoge, fluitende toon van de motoren. Het geluid van turbinemotoren die honderdzes-tigduizend pond stuwkracht produceren is me vertrouwd geworden en ik kan een C-5 of een C-17 al van kilometers ver identificeren. Ik ben bekend geraakt met helikopters en kantelrotoren, en ik weet het verschil tussen een Chinook, een Black Hawk en een Osprey. Wanneer het mooi weer is en ik even vrij heb, ga ik op een bank voor mijn kamer zitten kijken naar de vliegma-chines van Dover alsof het exotische schepsels zijn, zoiets als zee-koeien, olifanten of prehistorische vogels. Ik krijg nooit genoeg van de zwoegende kolossen en hun donderende lawaai, en de schaduw die bij het overvliegen met ze mee glijdt.

Wielen raken rokend de grond en het vliegtuig landt zo dichtbij dat ik mijn holle organen voel trillen terwijl ik de opslagruimte met vier enorme los- en laadhallen, een hoge muur eromheen en eigen reservegeneratoren, oversteek. Ik loop naar een blauw be-stelbusje dat ik niet eerder heb gezien. Pete Marino stapt niet uit om me te begroeten en het portier voor me open te doen, maar dat hoeft niets te betekenen. Hij verspilt geen energie aan goede manieren – ik kan me niet herinneren dat hij wellevendheid of een aardig gebaar ooit de moeite waard heeft gevonden. Het is al ruim twintig jaar geleden dat we elkaar in het mortuarium in Richmond, Virginia, hebben leren kennen, of misschien was het op een plaats delict, dat weet ik eigenlijk niet meer.

Ik stap in, trek het portier dicht en zet mijn weekendtas tus-sen mijn laarzen. Mijn haar is nog nat. Hij vindt dat ik er vre-selijk uitzie, dat zie ik aan zijn gezicht. Aan de blikken die hij vanuit zijn ooghoeken over me heen laat glijden en die op plaat-sen waar hij niets te zoeken heeft, blijven hangen. Hij heeft geen goed woord over voor mijn AFME-uniform – kaki cargobroek, zwart poloshirt, legerjasje – en ik geloof zelfs dat hij me, de wei-

nige keren dat hij me daarin heeft gezien, een beetje bedreigend vond.

‘Waar heb je dit busje gestolen?’ vraag ik terwijl hij achteruitrijdt.

‘Geleend van Civil Air.’ Zijn antwoord maakt me duidelijk dat Lucy niets mankeert.

Het particuliere luchthavengebouw aan het eind van de landingsbaan is bestemd voor niet-militair personeel dat toestemming heeft ook van deze luchtmachtbasis gebruik te maken. Mijn nichtje heeft Marino hierheen gebracht, en het komt bij me op dat het misschien een verrassing is. Dat ze onaangekondigd hiernaartoe zijn gevlogen zodat ik morgenochtend niet met een normale maatschappij terug hoef te vliegen, maar eindelijk door hen naar huis word gebracht. Was het maar waar. Ik zoek naar een antwoord op Marino’s verweerde gezicht en laat vervolgens mijn blik over zijn hele verschijning glijden, zoals ik dat bij patiënten doe. Sportschoenen, jeans, zijn stokoude, met schapenbont gevoerde leren Harley Davidson-jack, de Yankees-baseballpet die hij met gevaar voor zijn leven – want nu woont hij in het land van de Red Sox – nog steeds draagt, en zijn ouderwetse bril met stalen montuur.

Ik kan niet zien of hij ook het laatste restje van zijn grijze haar heeft afgeschoren, maar hij ziet er schoon en vrij netjes uit. Zijn gezicht is niet rood van de whisky en hij heeft geen bierbuik meer, zelfs zijn ogen zijn niet bloeddorlopen. Zijn handen trillen niet, ik ruik geen sigaretten. Dus hij heeft zijn verslaving afgezworen. Zijn verslavingen. Marino is eindelijk zo verstandig geweest om zich los te rukken uit de greep van zijn verwoestende, primitieve neigingen. Seks, drank, drugs, tabak, eten, vloeken, vooroordelen, slonzigheid. Waarschijnlijk moet ik daar nog leugenachtigheid aan toevoegen. Als het hem zo uitkomt, verzwijgt hij dingen of liegt hij alsof het gedrukt staat.

‘Ik neem aan dat Lucy met de helikopter...’ begin ik.

‘Je weet hoe het is wanneer je hier met een zaak bezig bent, nog erger dan bij de CIA,’ zegt hij, zonder op mijn vraag in te gaan, terwijl we Purple Heart Drive inslaan. ‘Je huis kan in brand staan en niemand laat je dat weten, ik heb wel vijf keer gebeld. Dus heb ik de knoop doorgesneden en zijn Lucy en ik hiernaartoe gevlogen.’

‘Je zou me ook nog kunnen uitleggen waarom.’

‘Ze wilden je niet storen toen je met die soldaat uit Worcester bezig was,’ zegt hij, tot mijn verbazing.

Soldaat eerste klas Gabriel kwam uit Worcester, Massachusetts, en ik begrijp niet hoe hij kan weten waarmee ik hier op Dover precies bezig was. Dat had niemand hem mogen vertellen. Alles wat we in dit mortuarium doen, wordt uit het nieuws gehouden en is soms zelfs geheim. Ik vraag me af of de moeder van de gesneuvelde soldaat haar dreigement heeft uitgevoerd en de pers heeft gebeld. Ik vraag me af of ze tegen de pers heeft gezegd dat de blanke, vrouwelijke, militaire lijkschouwer een racist is.

Voordat ik het hem kan vragen, gaat Marino verder. ‘Blijkbaar is hij het eerste oorlogsslachtoffer uit Worcester en wil de plaatselijke pers alles uit die zaak halen wat erin zit. Ze hebben ons ook gebeld, waarschijnlijk mensen die niet goed op de hoogte zijn en denken dat elke dode die iets met Massachusetts te maken heeft bij ons terecht komt.’

‘De pers denkt dat we de autopsie in Cambridge hebben gedaan?’

‘Nou ja, het CFC is ook een luchthavenmortuarium. Misschien daarom.’

‘Terwijl je zou denken dat de media nu toch wel weten dat iedereen die op de operatietafel overlijdt rechtstreeks naar Dover wordt gebracht,’ zeg ik. ‘Weet je zeker dat ze geen speciale redenen hebben om zich zo druk te maken?’

‘Hoezo?’ Hij kijkt me even aan. ‘Is er een reden waar ik niks vanaf weet?’

‘Ik vraag het alleen maar.’

‘Ik weet alleen dat er een paar mensen hebben gebeld en die hebben we doorverwezen naar Dover. Jij was daar druk bezig met die jongen uit Worcester en niemand wilde je aan de telefoon roepen, dus toen we ongeveer twintig minuten onderweg waren en in Wilmington stopten om te tanken, heb ik generaal Briggs gebeld. Hij heeft kapitein Bezige Bij naar je toe gestuurd toen je onder de douche stond. Is ze nog vrij of zingt ze in Lucy’s koor? Ze is best leuk om te zien.’

‘Hoe weet je dat?’ vraag ik verbijsterd.

‘Jij was er niet toen ze op weg naar haar moeder in Maine even langskwam in het CFC.’

Ik probeer me te herinneren of iemand me dat ooit heeft verteld, en het dringt tot me door dat ik geen idee heb wat er zich de laatste tijd in de instelling waarvan ik de leiding heb heeft afgespeeld.

‘Fielding heeft haar toen rondgeleid, als een perfecte gastheer.’ Jack Fielding is mijn plaatsvervanger en Marino mag hem niet. ‘Wat ik wil zeggen, is dat ik eerst heb geprobeerd jou te bellen. Het was niet mijn bedoeling hier zomaar op te duiken.’

Marino geeft ontwijkende antwoorden en de gang van zaken die hij heeft beschreven, slaat nergens op. Het is een smoes. Om de een of andere reden vond hij het nodig hier zonder waarschuwing naartoe te komen, waarschijnlijk omdat hij er zeker van wilde zijn dat ik direct met hem mee zou gaan. Er moet iets ernstigs aan de hand zijn.

‘Ik geloof niet dat de zaak-Gabriel de reden is dat je hier zomaar bent opgedoken, zoals je beweert,’ zeg ik.

‘Je hebt gelijk.’

‘Wat is er dan gebeurd?’

‘We hebben een probleem.’ Hij kijkt recht voor zich uit. ‘En ik heb tegen Fielding en alle anderen gezegd dat niemand dat lichaam mag aanraken voordat jij terug bent.’

Jack Fielding is een ervaren forensisch patholoog die zich van Marino niets aantrekt. Dus als mijn plaatsvervanger ervoor heeft gekozen naar Marino te luisteren en op mij te wachten, betekent dat waarschijnlijk dat het om een zaak gaat die politiek gevoelig ligt of ons een aanklacht kan opleveren. Het zit me niet lekker dat Fielding niet heeft geprobeerd me te bellen of te mailen. Ik kijk nog eens naar mijn iPhone, maar zie geen bericht van hem.

‘Om ongeveer halfvier gistermiddag in Cambridge,’ begint Marino. We rijden inmiddels langzaam door Atlantic Street, midden op de luchtmachtbasis, en het is bijna donker. ‘Norton’s Woods of in Irving Street, nog geen straat verderop van je huis. Verdomd jammer dat je niet thuis was. Dan had je ernaartoe kunnen gaan, zelfs te voet, en dan was het misschien anders gelopen.’

‘Waar heb je het over?’

‘Een blanke man, ik schat hem in de twintig. Hij was zijn hond aan het uitlaten toen hij een hartaanval kreeg en dood neerviel. O ja? Nee, dus.’ We rijden langs rijen betonnen en metalen on-

derhoudsloodsen, hangars en gebouwen met een nummer in plaats van een naam. ‘Het was zondagmiddag, klaarlichte dag, en het was druk op straat, want er was een evenement in dat gebouw daar, dat gebouw met dat grote groene zinken dak.’

Norton’s Woods is de Amerikaanse Academie voor Kunsten en Wetenschappen, een bebost terrein met een indrukwekkend gebouw van hout en glas, dat wordt verhuurd voor bijzondere gebeurtenissen. Het ligt een paar huizen bij het huis vandaan waar Benton en ik vorig voorjaar onze intrek hebben genomen, zodat ik in de buurt zou wonen van het CFC en hij van Harvard, waar hij staflid is van de afdeling Psychiatrie van de faculteit geneeskunde.

‘Met andere woorden: ogen en oren,’ vervolgt Marino. ‘Niet bepaald de ideale plek en tijd om iemand een doodschop te geven.’

‘Maar je zei toch dat het een hartaanval was? Hoewel het, omdat hij nog zo jong was, waarschijnlijk een hartritmestoornis was.’

‘Ja, dat dachten ze eerst. Een paar mensen hebben gezien dat hij opeens naar zijn borst greep en in elkaar zakte. Hij is ter plekke overleden, zeggen ze. Is meteen naar ons toe gebracht en heeft de nacht doorgebracht in de vriezer.’

‘Wat bedoel je met “zeggen ze”?’

‘Toen Fielding vanmorgen vroeg naar de koelcel ging, zag hij bloeddruppels op de vloer en een plas bloed in de lade, dus toen heeft hij Anne en Ollie erbij gehaald. Bij de dode jongen was er bloed uit zijn neus en mond gestroomd terwijl daar, toen hij gistermiddag dood werd verklaard, nog niets van te zien was. En nu ligt hij te bloeden en het kan geen rottingsvocht zijn, want hij is nog niet aan het ontbinden. Op het laken dat over hem heen ligt, zitten bloedvlekken en er ligt ongeveer een liter bloed in de lijkzak, dus er is iets heel raars aan de hand. Ik heb nog nooit een dode gezien die opeens begon te bloeden. Daarom heb ik gezegd dat we een probleem hebben en dat iedereen zijn mond stijf dicht moet houden.’

‘Wat heeft Jack gezegd? En wat heeft hij gedaan?’

‘Dat wil je toch niet weten? Mooie plaatsvervanger heb je. Breek me de bek niet open.’